

SZABÓ T. ANNA

A költők

„Miért írsz verset? Valami baj ért?”
 érdeklődött a kozmetikusom.
 Ott feküdtem az ágyon leterítve
 fehér lepellel, merev arcomon
 frissen felkent gipszes kencefice.
 Frappáns felelet nem jutott eszembe.
 Hogy miért írok? Hát mit tudom én!
 A világ játszik velem, s én vele.

Az első átszellemült versemet
 fürdőszobában kuporogva írtam
 a sötét csendben, mert a kéttényérnyi
 kis ablakon át ömlött a rigódal.
 Én bent voltam, és kint volt a tavasz,
 egy másik világ üzent valami
 megfejthetelent – a dekodolás,
 az izgatott, tizenkét évesen,
 a dolgok értelme és működése:
 úgy bámulni az eleven világ
 meleg nyakán az erek lüktetését,
 hogy kikövetkeztethessem a szívet.

Később megismertem költőket is.
 Lászlóffy Aladár figyelmesen
 elolvasta egy másik ihletett
 kiskamaszkori költeményemet,
 és észrevette benne, amit én nem:
 a diktatúra keltette szorongást.
 Géher István szonettet íratott
 az Angol Műhely felvételijére,
 és később úgy hajolt a vers fölé,
 olyan precíz és heves figyelemmel,
 mint aki anatómiát tanít.
 És Lator László! Tőle láttam mindig:
 ha zsigerből futsz, életre-halálra,
 mindegy, hogy célra tartasz, menekülsz,
 fuss elegánsan, ne vétsd el a ritmust,
 a vereség is győzelem legyen.

Az is többször bebizonyosodott,
 amit megsejtettem gyermekkoromban:
 a költők sámánok és mágusok.
 Vörös István például, mikor
 véletlenül a buszon találkoztunk,
 mint a kalapból a nyulat a bűvész,
 hirtelen előkapott egy csokor
 nyári virágot, s lovagiasan

átnyújtotta. Tóth Kriszta kék falú
 szobában élt, az ég volt a háza,
 és Mesterházi Mónit üstökös
 látogatta meg a hatodikon,
 a növényektől zöldfényű szobában.
 A sokezeréves Simon Balázs
 próféta volt, harsány és haragos,
 egyetlen urat szolgált, s visszatért
 álmainkba a halála után.
 Jónás Tamás egy szőlőhegyen ült
 a fehérfényű őszi éjszakában,
 és belesóhajtott a sötétbe:
 „Ez itt a völgy s a hold szeretkezése.”
 Na és ott volt a két kapatos költő,
 a deli angol és a mokány walesi:
 istenszobrokként egy-egy oszlopon
 álltak pucéron – csak egy kis borostyán
 takarta, amit kellett, s fejükön
 a láthatatlan babékoszorú –
 éjfél tájban, mint két fehér kísértet,
 a balatonfüredi Műfordítóház
 verskulcsra nyíló ajtaja előtt.
 És voltak, vannak, lesznek még sokan,
 akiken át, kivételes esetben,
 meg-megszólal egy nagyobb hatalom.

Ezeket kellett volna mondanom
 a lassan rám száradó maszk alól
 a búzaszőke szép kozmetikusnak,
 mikor aggódó arccal érdeklődött
 vers és versíró viszonya felől.
 Bár – nem beszéltem magáról a versről.
 És tudjátok mit? Most nem is fogok.

Hogy miért? Íme a helyzetjelentés:
 itt ülök egy emeleti szobában,
 a gyermekek a kertben játszanak,
 felhallatszik vidám rikoltozásuk –
 a madárfüttyös áprilisi fűben
 kergetőznek, felhemperdülve néha,
 akár az állatkölykök, az öröm
 szétfeszíti a testük keretét:
 bele akarnak bújni a világba,
 a kert ölébe, a napfény szívébe.
 Én meg itt írok. Valami baj ért?
 Az, hogy felnőttem.

Futás játszani!